

[Forsvarsministeren.]

og at Norge modtager kortvarige besøg af allierede flyve- og flådestridskræfter som led i fælles forsvarsovelser. Det har været en hovedretningslinie i norsk forsvarspolitik, at vore væbnede styrker skal forsvare landet så længe og så effektivt som muligt samtidig med, at man vil lægge forholdene tilrette, således at hjælp fra allierede skal kunne nå frem så tidligt som muligt og omgående blive effektiv.“

Jeg har tilladt mig at citere denne udtalelse i den norske regerings anbefaling til stortinget om at tiltræde de aftaler, vi drøfter her, fordi denne betragtning er så klar, så ligetil og så almengyldig, at den udtrykker både noget centralt og noget selvfølgeligt i forbindelse med de her behandlede spørgsmål. Men lad mig endvidere til beroligelse for det ærede medlem hr. Johs. Christiansen erindre om den kendsgerning, at der i dag, altså i fredstid, i England er baseret endog meget, meget betydelige amerikanske luftstyrker, uden at England mig bekendt har følt sin sikkerhed eller sin tilværelse truet af den årsag.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen er også i sin betænkning inde på det spørgsmål, der snart er så fortærsket i debatten her, om tjenestetiden og tjenestetidens længde. Om det problem har jeg udtalt mig udførligt ved sagens første behandling, og jeg kan yderligere henviser til de bemærkninger, der herom er fremsat i flertallets betænkning.

Når det ærede medlem hr. Johs. Christiansen så tilsidst fremdrager blandt de konsekvenser, han ikke kan overskue, de økonomiske og finansielle, vil jeg blot gøre opmærksom på, at disse konsekvenser for Danmarks vedkommende i aldeles overvejende grad afhænger af gennemførelsen af den forsvarsordning, som jeg håber indenfor en begrænset tid at kunne forelægge forsvarskommissionen og den høje rigsdag. Dette vil altså sige, at det bliver de forfatningsmæssige organer her i landet, der på ganske normal måde kommer til at drage konsekvenserne af, hvad vi skylder både vor egen sikkerhed og det demokratiske fællesskab, indenfor hvilket vi samarbejder med det hovedmål at sikre freden og at skabe tryghed i vor verdensdel.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fremsatte nogle meget fortørnede og delvis højttalende bemærkninger i anledning af, at den placering, hans parti indtager, kommer til at tangere et andet parti her i salen,

og han mente i denne forbindelse, at de bemærkninger, jeg havde fremsat ved sagens første behandling, var et udtryk for, at jeg måske beskyldte det radikale parti for at gå „Østens ærinde“, som det ærede medlem sagde. Nej, det gør jeg ingenlunde. Skulle jeg endelig gøre noget, ville jeg da sige, at jeg tror, det har et meget snævrere formål, nemlig dette, for at sige det populært, måske at lokke husarerne ind i det radikale lokale. Der er jo mange husarer, der, om jeg så må sige, huserer i øjeblikket i drøftelsen af de spørgsmål. Der er de gamle krykhusarer, „hvad kan det nytte“-oldinge af alle aldersklasser og alle køn. Der er endvidere i forbindelse med det, det ærede medlem har fremdraget så stærkt, den vesttyske oprustning og den frygt, der afledes deraf, visse nationalistiske kredse, som det kildrer i ørene, når de hører den radikale tale, og det var jo øjensynligt, at også kommunisterne her i dag brugte alle de argumenter, som er opridset i den radikale betænkning. Det er slet ikke min mening med at fremdrage dette, at jeg vil sige: eet hjerte og eet slag, eet dueslag, aldeles ikke, men jeg gør bare opmærksom på, at det er helt soleklart, at selve den radikale kritik i den form, den har antaget, ikke mindst i den betænkning, der foreligger her, får en virkning, naturligvis, både udadtil og indadtil, og det er denne virkning, man ikke kan bortforklare, selvom jeg aldeles ikke vil slå det ærede parti i hartkorn med noget af de partier, som det altså kommer til at argumentere fælles med i hele denne sag. Jeg konstaterer blot et faktum: at selvfølgelig har den agitation og den agitationsform, man her vælger, en virkning her i landet og udenfor landets grænser, og jeg beklager, at den er af den beskaffenhed, at den ikke virker altfor gunstigt.

I modsætning dertil synes jeg, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved hele den sobre behandling, han gav dette problem — til trods for at man ikke fra hans gruppes side kan støtte rigsdagsbeslutningens gennemførelse — tog på dette spørgsmål på en helt anden og i hvert fald i ingen henseende for landet skadelig facon. Jeg konstaterer med tilfredshed, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke igen i dag understregede, at selve rigsdagsbeslutningen, som vi her drøfter, henhører under Atlantpagtens område. Med hensyn til det spørgsmål, der skiller, altså frivillighedsprincippet, har jeg fremsat nogle bemærkninger ved første behandling; dem må jeg henholde mig til. Jeg er altså ikke enig med det ærede medlem